ЮНАЦТВО

YOUTH

Грудень 1949 December

Рік V. Ч. 12 — Vol. V. No. 12

ЮНАЦТВО — Домініяльний орган Українського Католицького Юнацтва.

Виходить раз у місяць.
Річна передплата $1.00.

Адреса Управи й Редакції:

YOUTH, 8317 - 105th Street,
Edmonton, Alberta.

YOUTH — Official Organ of the Ukrainian Catholic Youth in Canada.

Published monthly.
Subscription $1.00 per year.

Address of Manager and Editor:

YOUTH, 8317 - 105th Street.
Edmonton, Alberta.

Authorized as second-class mail, Post Office Department, Ottawa.

Христос Раждається!

З РАДІСНИМ ДНЕМ ХРИСТОВОГО РІЗДВА, УКРАЇНСЬКЕ КАТОЛИЦЬКЕ ЮНАЦТВО ЦІЛОЇ КАНАДИ БАЖАЄ ВСІМ СВОЇМ ДОБРОДІЯМ ТА ПРИЯТЕЛЯМ ОБИЛЬНИХ ЛАСК ТА БЕЗНАСТАННОГО БЛАГОСЛОВЕННЯ ВІД БОЖОЇ ДИТИНКИ.

PLEASE

— When you change your address, please notify the Youth Circulation Manager immediately.

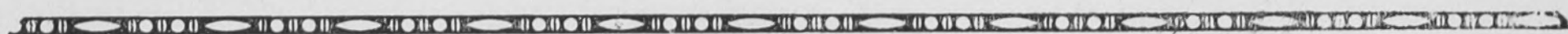
— State your old address together with the new one.

— When renewing your subscription, give the same name as the paper has so far been sent to; if a change of name is desired, please state so.

— Send all letters, communications, new subscriptions and renewals DIRECTLY to the Youth by MAIL; if you wish to hand them over to someone for delivery, please write out everything on paper. Do not pass any oral messages.

— Always renew your subscription on time.

— Get at least one new subscription.

ЮНАЦТВО
YOUTH

Рік V. Число 12. Едмонтон, Алберта. Грудень, 1949

БО НЕ БУЛО МІСЦЯ....

Була темна й зимна ніч. Все довкола спокійно спочивало. Спав спокійним сном і Юдейський Вифлеєм. Тільки дві Особи блукали по його тихих вулицях. Вони бідні зарібники і тому не було для них місця в гостинниці. Ніч була зимна, але не так дуже, як людські серця.

Ці дві особи — це Марія, Мати Месії і св. Йосиф, її обручник. Не знайшовши місця, Вони ідуть до стаєнки, там шукають захисту перед холодними вітрами і там приходить на світ та маленька Дитинка, що мала стати щастям для людей всіх часів. Цар над царями і Пан над панами, має таку убогу Матір, що повиває Його бідненькими пеленками і складає в яслах і то де — у чужій стаєнці. І спав тихим сном Вифлеєм. Вигідно спочивали римські жовніри і багаті гості по гостинницях і по домах — нікому навіть не снилося, що тут так близько них в убогій стайні є Христос-Месія; що в тій хвилі починається нова ера, нова релігія, що за неї згине міліони мучеників, що обніме цілий світ — релігія, що буде оператися на любови.

"І це звіщаю вам велику радість"

Тоді коли Марія і Йосиф тішилися приходом Месії, а далеко на полях бідні пастушки стерегли свої стада і ось до них приходить з неба ангел і звіщає ту велику новину, що вже прийшов Спаситель світа, що на Нього так довго всі ждали. Ожидав Його нарід, як освободителя з римської неволі, що тоді вони, жиди, будуть володіти по цілому світі. Ждали Його багаті й горді священики та книжники, бо сподівалися заняти високі місця в Його царстві. Але Боже провидіння зарядило інакше. Бог гордим противиться, а покірним дає ласку й тому до ясел свого Єдинородного Сина, наче до трону, кличе убогих, покірних пастухів.

"Слава во вишних Богу і на землі мир во человіціх благоволеніє"

Слава на висотах Богу, це спасення людських душ, що його приніс Христос, Цар неба і землі. Мир, спокій людям доброї волі і чистого серця, це той небесний дар, що його приніс на землю Божий Син. Сьогодні світ переживає тяжкі хвилі. У кого шукати тої потіхи, підмоги, того спокою для душі й тіла? — У новонародженого Христа. Там є правдивий мир, спокій, котрого світ ніколи не дав і не може дати. Памятка Христового Різдва, це памятка нашого відродження, бо Христос на те прийшов, щоб обновити рід людський. Без ясел не було б хреста ні воскресення, а без воскресення не було б і нашої віри, відродження.

'TIS CHRISTMAS IN YOUR HEART

Christmas is here. For some perhaps it may be a white Christmas — the kind with fluffy white flakes of snow covering the earth like a huge blanket. For others perhaps there will be no snow. Just bleak, bare trees with the black ground rolling restlessly toward the horizon.

Anyhow for both there will be the traditional 12 course Christmas Eve dinner. What beautiful memories it awakens of home and its loving atmosphere! For then home is home. Not as some embittered columnist put it: "I don't live in a home; I live in a house!" On Christmas the family gathers. All ill feeling is put aside and there prevails an air so tranquil so heavenly that only a God-designed festivity like Christ's Nativity could manage to bring forth. Perhaps, too, some tears of sadness are shed, but that is a well-meant sign. Signifying our deep affection for departed loved ones who will not join us this Christmas dinner. Other tears will be of joy — prompted by the first chapter of God's mysterious Plan of Redemption — the Birth of the God-Man. And so it goes on — our reminiscences of Christmas Day. Dusting off old memories and giving them a new lustre, whilst in the meantime new sentiments take to our hearts — all centering around the Child and the Crib.

This is Christmas — joyous, sincere, heart-warming, simple, loving. Only God's love could create a peace so peaceful, a good will so good and willing. And it had done so that cold night when the Angels sang: "Glory to God in the highest, and on earth peace to men of good will."

So on this Christmas Day we say unto you: "May the coming of the Christ Child find the happiest Christmas in your heart!"

FLAKES O' CHRISTMAS

Pagan Christmas

Long ago, when savage tribes, skin-clad dwellers of bleak plains still roamed the earth, the sun was worshipped as a god. It was the sun that warmed them, made their wild berries grow, that brought happiness to their hearts. Consequently its manoeuvers were intently watched each day. We can imagine their troubled faces when the days of what we now call November and December came around.

Their sun was going away; they were sure of it. There was less light each day — their god was angry. Avidly they watched the sun's setting rays until the day came when forebodings of evil were most eminent. That was on December 21st. Came the 22nd, the 23rd. Was there a change? On the 24th they were sure of it. Their sun god, the source of all life, was coming back. It was time for feasting and rejoicing, there was to be new life in the world. Centuries later Christianity came and informed the ashes of ancient paganism. Today some assume that this is the reason why our Christmas is on December the 25th.

Dickens' Christmas

"Early impressions count considerably in life." So say the psychologists. For my part I am most thankful to Dickens for his short descriptive scenes which have always made my Christmases more vivid and happier. I am thinking of his "Christmas Carol." After reading this immortal story as a small boy, his Christmas pictures come back to me, with each Christmas season, more lively than ever. Shopping alive through the market square each grocery display brings back his frost-edged windows filled with apples, nuts, hanging turkeys, onions, all flashing good cheer to the passers-by. Who can forget his suet puddings, cranberry sauce, and spluttering chestnuts? Though I've never eaten a spluttering chestnut, thanks to Dickens, they fit into my Christmas picture completely and perfectly.

Modern Christmas

Modern Christmas is tied up with the radio, parcels, string, glaring advertisements, the usual frost-bitten ear or two and flat pocketbook. For all that it can be cheery, too. Who was not thrilled to the 120 voices of a great mixed choir singing "Star of Evening, Star so Bright," or to the throbbing drama broadcast of the Christmas story? Hats off to the radio.

I remember one of the 'Christmas Rushes' in Edmonton. It was cold, spicingly cold, — the good old Northern Alberta 55 below. Yet amazingly, crowds were about and arush. Evidently King Zero thought my new sport hat was a personal affront. Soft, pink ears drew upon themselves a "concentrate" of winter bitterness. A 30-yard dash was about all I could make, then a stop in a superheated department store where forces were reviewed, remustered and "recuperated." So I hopped from shop to shop until I got home. And as the northern lights flickered and flared in the utter black of an Arctic night, I sat down to the jovial magnificence of a 12 course Christmas Eve Ukrainian dinner.

— Father Jo.

А. Г. Трух, ЧСВВ.

У.К.Ю. І УКРАЇНСЬКА МОВА

Було це 1933 року.

Тоді я перебував у З. Д. А. і був сотрудником при парафії св. Отця Николая в Шикаґо. Дяком у цій парафії був мій добрий приятель, пан Д. Атаманець.

Коли надійшов йорданський час, ми обидва з п. Атаманцем вибрались на мандри по великім місті, щоб відвідати всіх наших парафіян, що їхні адреси ми мали з собою.

Підчас таких відвідин одної нашої родини, ми застали там польського юнака, що був сусідом і приятелем того дому. Можливо, що він мав у цій хаті когось "найдорошчого", та я про це його не питав. Але, поблагословивши хату, як каже наш стародавній український-католицький звичай, я спитав того польського юнака, чи він уміє по-польськи говорити.

— Умію! — відповів сміливо по польськи.

— А хто тебе навчив? — питаю зацікавлений його гарною відповіддю.

— Трохи мама, а решту я сам! — сказав юнак.

Уже кільканадцять літ минуло з того часу, як я стрінув був того польського юнака в Шикаґо, але ще й досі в моїй памяті стоять незатертими дорогоцінні слова його відповіді: "Трохи мама, а решту я сам."

І я певний, що ніколи не забуду тих слів польського юнака, що серед американського моря не затратив с в о г о найбільшого національного скарбу — рідної мови.

А був я в тім самім місті Шикаґо в іншій українській родині, де був 14-15 літний син. Гарний, високий, тільки вбери його в дальматику і постав при вівтарі за діякона святу богослужбу співати.

Коли я ввійшов до хати, де жила мати з дітьми, я звернув увагу на того юнака, що його я тоді мабуть перший раз побачив. Я й спитав його, чому він ніколи не приходить до церкви, що я його аж тут перший раз бачу. Тоді мати почала жалуватися на нього, що він не хоче ходити до нашої церкви, а ходить мабуть до англійського косцьола. Тоді я знову став допитуватися чому він не хоче ходити на свою українську Службу Божу. А він відповів мені по анґлійськи: "I can't understand it!"

Яка велика різниця між тим польським, а цим нашим українським хлопцем!

І яка велика різниця між тими матерями! Одна мати мала стільки розуміння й любови до свого, що пробувала своїй дитині передати щось зі свого національного скарбу; а та друга мати не хотіла чи не вміла за 15 літ принаймні стільки навчити сина рідної української мови, щоб він не потребував утікати від свого народу через незнання рідної мови.

* * * *

Дорогі члени У. К. Ю! Ви знаєте добре, що Ви є українцями й належите до великого українського народу, бо Вам дали життя українські родичі.

Що Ви народилися українцями, то це — Божа воля. Бог міг дати Вам англійських чи французських родичів, але Він дав Вам українських. Це знак, що Бог любить український нарід і хоче, щоб тут у Канаді, поруч англійців, французів, айрішів і інших народностей, були й українці. Бог дав Вам життя й Бог дав Вам українське походження.

З цього Божого зарядження виплигають для Вас два великі обовязки.

Перший обовязок є той, що кожне з Вас має залишитись українцем до самої смерти. Чи Ви будете в школі, фабриці чи при армії, в багатстві чи в убожестві, на фармах чи в місті, між своїми чи між чужими людьми — будьте вірними своєму українському походженню й коли буде треба, сміливо заявляйте й записуйте, що Ви по народності — українці. А якби це комусь було не до вподоби й він спитав би Вас, чому Ви тут, у Канаді,

ще далі держитесь українства? то скажіть: "Бо така Божа воля!" а також і тому, що такий приклад дають нам старші громадяни Канади — анґлійці й французи.

Другий Ваш обовязок, що випливає з Вашого українського походження, є цей, щоб кожне з Вас добре знало і щиро любило та боронило все те, що є наше рідне — українське.

Перша річ, що нею Ви можете й повинні піддержувати й виявляти своє українство, є наша рідна—українська мова. В рідній хаті і парафії, школі й орґанізації, де Ви тільки стрінетесь із іншою українською особою, всюди повинно кожне з Вас виявити свою любов до свого рідного українства, що до нього ми всі, з Божої волі, належимо.

Ви знаєте, добре Українське Юнацтво, що анґлійська і французька молодь, при стрічі зі своїми людьми, завсіди розмовляють своєю рідною мовою. Чи Ви, українські діти, не мали б бути такі самі, як вони, в справі любови й уживання своєї рідної мови? Чи ми, українці, мали б бути аж такими малосвідомими людьми, щоб мали стидатись говорити по українськи, чи може навіть зовсім затрачувати свою рідну мову?

Українське Католицьке Юнацтво, це орґанізація, що має помогти Вам добре зрозуміти значіння української мови і навчитись її щонайкраще, щоб відзнакою членів У.К.Ю-а було добре знання й щоденне уживання української мови.

Як хто належить до У. К. Ю., а ще не вміє по українськи читати й говорити, то це знак, що він ще не став досконалим членом У. К. Ю. Таким членам треба негайно докласти всіх старань-зусиль, щоб приватною працею вдома, створенням вечірніх курсів української мови навчитись тієї мови, що є першою відзнакою української нації, а зокрема добрих, свідомих членів У. К. Ю.

Якою радістю раділи б усі Ваші знайомі щирі українці, якщо всі члени У. К. Ю. могли б чути Вашу гарну українську розмову, а також і відповідь, що говорити по-українськи навчили Вас трохи родичі, а решту— Ви самі!

* * * *

Я так люблю рідну мову,
Як мати дитину!
Буду нею розмовляти,
Поки не загину!
Я в це вірю, що хто рідним
Словом розмовляє,
Той у грудях українське
Щире серце має!

Husband: "I bought something today for the one I love best. Guess what?"
Wife: "A box of cigars."

* * * *

The little daughter of the house had been sent into the room to entertain her big sister's young man.
"Is 'disaster' your Christian name or your surname?" she inquired of the youth.
The latter looked puzzled. "What do you mean, Mary?" he asked.
"Well," replied the child, "I heard daddy telling mummy that it was disaster Betty was courting."

* * * *

"Here is the last payment for the baby carriage I bought here."
"Thanks. How's the baby?"
"Oh, she's getting married tomorrow."

* * * *

"When I see your wife, I pray silently: 'Lead us not into temptation'."
"What? If you only knew her better, you'd pray: 'Deliver us from evil. . . .' "

* * * *

Wife: "Oh, I won't sleep now! I dreamt of a mouse."
Husband: "Don't be afraid! Now dream of a cat and you'll sleep peacefully."

* * * *

Irish Corporal: "That's how it was. The bullet went in my chest and came out me back."
Newsman: "But how did it miss your heart?"
Irishman: "Me heart was in me mouth."

* * * *

"Mother, may I keep a diary?"
Why, yes, dear."
"Then may I do the things to write in it?"

* * * *

The new clerk, dictating, was in doubt as to the use of a certain phrase, so turning to his stenographer, he asked: "Do you retire a loan?"
And the wistful-eyed one replied, rather coyly: "No, I sleep with mama."

* * * *

Wife: "Before you married me, you patted my hair and said it was the nicest hair in the world. Now you get so angry when you find it in your soup."

Going My Way?

By Brother S. Methodius F.S.C.

LAST YEAR'S "ST. JOE'S" GRADUATE WRITES A LETTER

When I look back on my twenty years of teaching in St. Joseph's College, I recall very many outstanding, brilliant and good in every respect students. It is always a pleasure to meet them, and hundreds of them are very successful in their chosen vocations and are leaders in their communities. But there are some who stand out head-and-shoulders above the others. They left such an impression upon my memory that time cannot erase it. I presume every teacher has that experience. I am mature enough to take the consequences by mentioning some of those most outstanding students in my teaching career. They are: John Esaiw, Andrew Kindred, Metro Sereda, Basil Shumay, Anton Yaremovich, Peter Koziak, Paul Shordee, Sylvester Syrnyk, Fred Kurylo, Zan Sadoway, Michael Panylyk, Alex Kurylo, Peter Pidkowich, Michael Chupick, Ivan Lazaruk, Edward Ortynski, Edward Sakundiak and Nestor Yakiwchuk. The last one mentioned is the cause of this article.

Nestor Yakiwchuk from Mountain Road, Manitoba, spent four years in St. Joseph's College. He was one of the most outstanding students ever to attend St. Joe's. In Grade 9, he was a Proficiency Medal winner and had the rank of Corporal in the Cadets. In Grade 10, he was Class Representative on the Students' Council, President of Grade 10 Literary Society, and Sergeant in the Cadets. In Grade 11 he was Secretary of the Students' Council, Ukrainian medal winner, Merit Crest winner, and Captain in the Cadets. In Grade 12 he was President of the Students' Council, Science Medal winner, Merit Crest winner, Valedictorian, and Major in the Cadets as well as Cadet Company Commander. He took part in sports, glee club and orchestra every year. In July, 1948, he was Battalion Commander at Army Cadets Camp, Clear Lake, Manitoba.

His spiritual and social life was examplary; his academic standing was always exceptionally high; his participation in extra-curricular activities was astounding; his contribution to College life was enormous and unselfish. Jokingly, he used to say: "None of the fairer sex interfere with my studies."

No wonder Nestor Yakiwchuk passed all his Grade 12 subjects last June with high marks, and was picked out as one of 150 best Army Cadets in Canada, and given a three-weeks holiday at Banff, Alberta, by the Canadian Government. The letter reproduced below, describes his three-weeks holidays at Banff, with a few references to the benefits he received from St. Joseph's College.

THE LETTER

C. I. X. October 18, 1949.

Dear Brother Methodius:-

I should be ashamed for not writing any sooner as I really owe you a lot. But due to the circumstances arising now and then, I was unable to really get down to it.

I did not go to Varsity on account of my financial situation, though I was accepted. I'm going to work for a year or two, save all my money and then go to Varsity or to the Military College. I'm working in a Co-op Dept. store at .... It's a good job, yet I seem to be out of place. I worked with a travelling orchestra for a while, but that way of living didn't suit me. Everywhere I went I met someone from the good old "St. Joe's" or from the Army Cadets Camps.

You know Brother, when the College opening day came around, I had that craving to go back. I guess I was just used to it every year for four years. I often wish St. Joe's was also a Varsity, so I'd be able to continue my education there.

I suppose I should start now on that wonderful trip I had to Banff, and I think the best way would be to go step by step.

I started out from home on the 27th of July, to Regina, where we were to be issued with our equipment. All the Cadets from Manitoba and Saskatchewan, 17 in all, gathered there. We slept at the Regina Barracks and ate at the Remmee's Dept. The "swanky" uniforms were made and fitted by a tailor for each Cadet. Sgt. Major Gaunt took us to all points of interest in Regina, visiting the Parliament Buildings, the R.C.M.P. Barracks, etc. We were shown every department and learned its history.

We boarded the Military Train on the 30th. Each Command had so many cars. The porters in the sleeping cars and the stewards in the dining cars treated us as if we were members of the Royal Family. When we arrived at Banff, we were transported by the Observatory Buses (semi-glass), which were also our means of transportation from hereafter.

The Camp, completely surrounded by mountains, was situated a little over a mile from the town. We were divided into three Companies, with four to a tent. In each tent we had electric lights, beds and two sleeping bags each, and all the necessary conveniences. It was really cool in the mornings. Our Company Officer was Lieut. Col. Reynaud, from Quebec city.

We worked as three separate units, each Company carried out different activities throughout each week. One would be on trips, the other living in another mountain Camp, while the third had Military Training. We did not work as a Battalion, except on Church Parades through town every Sunday. I was the Officer Commanding of

"B" Company. It was not like being one at the College. All the Army Officer did was to hand me the orders in the morning for the day. I had to make sure all orders were carried out.

There were 150 Cadets from all over Canada. From New Brunswick, Nova Scotia and Prince Edward Island—30 Cadets; from Quebec province — 40 Cadets; from Ontario — 55 Cadets; from Manitoba and Saskatchewan — 17 Cadets; from Alberta — 3 Cadets, and from British Columbia — 5 Cadets. There was a staff of over 100 Army Officers and N. C. O's.

In my Company most of the Cadets were from Quebec and Ontario, and they were really a swell bunch to work with, especially the French boys. Quite a number of them attended Colleges taught by the Christian Brothers. That fact made a big difference. We had something in common. I really felt very proud that I was thaught by the Christian Brothers.

The first week our Company was out on trips. First day, Monday, we went to see Lake Louise. On the way bus drivers informed us of the different points of interest. The scenery at Lake Louise is just stupendous. Webster's dictionary has no descriptive words for it. Being there, is like a dream. Later in the afternoon we travelled to the Ten Peaks, where Lake Morraine is situated — another lovely spot. It was really exciting.

The second day, we climbed Mount Eisenhower to a look-out, which is about 1,500 feet from the top. The mount is over 9,000 feet high.

On Wednesday we travelled to Yoho Park, through the Great Divide, and past the Kicking Horse Pass, over 100 miles into British Columbia. During these two days we saw many wild animals.

On Thursday we went trail riding into the mountains on horses from the Brewster Ranch, with Brewster cowboys as our guides. My Company of about 50 Cadets, all on beautiful horses, made a splendid picture.

On Friday we had our Company Sports Day. I received quite a few crests for participation. Each crest won individually, except baseball and volley ball.

On Saturday we went on a big launch on Lake Kikiwaka (I think that's its name), where the picture "Son of Lassie" was produced. The lake is 17 miles long. It took us all morning. Usually every second day we went swimming in the various swimming pools of the big hotels — Lake Louise, Cave and Basin, Hot Springs. I also swam in the Banff Springs Hotel pool.

The second week we went to the Mountain Camp. It's situated up on the Cascade Mountain. There we fished, climbed one mountain to the top, had different schemes, operated Walkie-Talkies, built shelters and cooked one meal out on the mountain, (that was really an experience; you can imagine some of the dishes). The fishing was good in those mountain streams. We tamed a herd of mountain goats that would come for salt every night. That week the National Film Board was producing a picture of us. We also had a C.B.C. broadcast. St. Joe's broadcasts helped me a lot.

The third week consisted of Military Training. It consisted of engineering, instructions on mines, operating mine detectors and other instruments. First Aid consisted of how to cross patients over rivers on boat stretchers, or on ropes strung across, also lowering patients over cliffs 50 - 60 feet high. The First Aid I took at St. Joe's helped me immensely. We also learned much about signalling, range finders, and other advanced army instruments.

Everything I learned at St. Joseph's College — class, Cadets, extra-curricular activities, sports, glee club, radio broadcasts — was of tremendous value to me. I shall never forget the good old "St. Joe's."

In the evenings we were allowed to go up town every night, although we had shows every night in the Camp, also the canteen all the time. The meals in the Camp were marvelous. We didn't do any work either, — no washing of dishes or anything else.

We had quite a few dances and picnics with the Fine Arts School, consisting of about 100 boys and 400 girls from all over the world. There certainly wasn't any feminine shortage.

On Sunday Church Parades we were led by pipers, and the second Sunday by the Calgary Highlander Band. We had two Catholic priests (Padres) in Camp. The biggest group of the Cadets were Catholics, over 50. The other groups consisted of from 10 to 25.

We were inspected by Major General Penhale near the closing of the Camp. Our last day consisted of our Sports Day, held on the Banff Springs Hotel grounds. Pins, for the 15 outstanding Cadets throughout the Camp, were distributed. I received one of them. It's quite a nice little article.

I guess that should give you just a brief idea of what we did. I could actually write for days about it. It was splendid in every way. The entire Camp cost the Government about $8,000 for each Cadet. So you can imagine the time we had.

We left on the 22nd of August by a special military train. I was dropped off at Regina and travelled home by bus. I went through Yorkton, but passed it at night.

Well, Brother, I'm actually running out of writing paper, so I'll have to close. I just can't thank you enough Brother Methodius, and also the entire staff, for all the opportunities you have given me during my stay at St. Joseph's College, and what you have done for me as well as all the other students. One doesn't realize it until he leaves the grand old St. Joe's. In simple words, "Thanks a million."

Give my best regards to all the Brothers,

(Continued on page 11)

У БОРОТЬБІ ЗА ІДЕАЛИ

ПОТРІЙНЕ ПРИРЕЧЕННЯ

Кожне товариство мусить мати свій статут, а в тому статуті є підкреслені обовязки членів. Всі члени є обовязані точно придержуватися даних параґрафів. Інакше товариство не осягне наміченої цілі.

І У.К.Ю. має свій статут. Вже при вписі до Юнацтва кожний член чи членкиня одержують членську картку й на ній є потрійне приречення: бути вірним Богові й державі, плекати українську культуру, і дорожити засадами У. К. Ю. Це заповіді, що ними дорожить і їх заховує кожний хлопець, кожна дівчина, що дійсно дбають про свою орґанізацію. Бути членом тільки на папері. не принесе багато користи ані молодечій орґанізації, ані даній одиниці. Длятого провідники У.К.Ю. звертають пильну увагу всім, що вписуються до цього товариства, щоб ті знали, яка їх ціль, які обовязки.

ВІРНІСТЬ БОГОВІ

Ціллю кожної людини є бути вірним Богові. Бо від Бога ми всі вийшли, і до Бога прямуємо. Хто не сповнить своєї першої цілі, той не тільки змарнував ціле своє життя, але й цілу вічність. Завданням У.К.Ю. є якраз на першому місці дбати, щоб усі члени дійшли до своєї остаточної цілі. Тому програма У.К.Ю. є така взнесла, що понад неї нема жадної вищої програми.

Бути вірним Богові може бути тільки той, що узнає своє походження від Бога, що приймає дані Богом обявлення, та що вживає всіх середників, що їх призначив сам Бог до виповнення цілі кожної людини на цій вемлі. Авторитетним учителем і толкователем цих надприродних правд є тільки Церква. Тому то У.К. Ю. є вповні залежне від своїх провідників, що їх настановила Церква для провадження душ. Провідники мають держатися науки Церкви, а піддані повинні бути послушні всім вказівкам, що їм дає даний провідник. Іншими словами — вірність Богові — це послух духовному проводові. Бо Бог провадить людей через людей.

Хто сповняє свої обовязки і є підлеглий духовному проводові, той щасливий. Бо він має спокій сумління, що є найбільшим скарбом на цій долині сліз. Людина, що не має спокою сумління, не може з користю ділати добре. Не може бути весела, ані не має вдоволення, хоч би й зділала щось доброго. У.К.Ю. є певне, що має і вживає найкращих середників до осягненя своєї цілі, та що його провід назначений самим Богом. Тому то члени У.К.Ю. дорожать своїми провідниками й шанують їх. Цим також і самих себе шанують.

ВІРНА СЛУЖБА ДЕРЖАВІ

Як Бог має право вимагати сповнення обовязків від своїх сотворінь, так також держава накладає і свої обовязки. Цього вимагає зовнішний порядок і добробут даного краю. Найкращими однак горожанами доброї держави можуть бути тільки ті члени, що є вірні Богові. Бо хто не шанує Божого авторитету, той певно не схоче пошанувати й державної власти. Хто не заховує Божих законів, той нерадо підчиниться законам державним. Тому всі державні закони повинні бути основані на законах Божих. Держава сама в собі є створена на те, щоб удержувала зовнішний порядок, та щоб помагала людям осягнути вищу ціль через збереження поодиноких законів і природного права.

Всі піддані є обовязані слухати своїх зверхників, оскільки ці прикази не противляться доброму сумлінню та Божим порядкам.

Бути вірним державі та дбати про її добро й добро цілого загалу свідчить про велику шляхотність і культуру даної людини.

Невірних держава має право карати. А за великі злочини держава зовсім справедливо може засудити й на страту життя.

У.К.Ю. повинно належати до най-

(Докінщення на стороні 15)

Колеґія св. Йосифа - -

Завдяки Бра

Брат Методій

Брат Методій — це всім знаний вихователь молодих студентів у Колеґії св. Йосифа в Йорктоні, Саск. І не лише в Йорктоні, але й у других місцевостях Канади, де ходить про добро молоді. Особливішу увагу звертає Бр. Методій на один з найважніших середників виховання — добру католицьку лєктуру, якою для нашої молоді є "Юнацтво". Не досить Бр. Методієві того, що він що місяця подає в "Юнацтві" цінні науки для читачів. Він ще й усіма силами старається його якнайбільше поширити по Канаді. Минулого року за його старанням, було в Колеґії сто передплатників "Юнацтва". Цього року, за двох перших шкільних місяців, "Юнацтво" одержало від нього 74 передплатники. І Брат Методій заявив, що це ще не кінець його старань.

От що може зробити і робить добра воля Бр. Методія! Тільки з подивом і глибокою вдячністю Бр. Методієві можемо поручити його як перший взір до наслідування для всіх, що працюють над вихованням молоді.

— Ред.

- - - Розсадник Юнацтва

Брата Методія

СТУДЕНТИ КОЛЄҐІЇ СВ. ЙОСИФА З XII-ТОЇ КЛЯСИ

Завдяки Брата Методія, кожний з цих 31 студентів Колеґії є вже передплатником "Юнацтва". До них належуть: Й. Батицький, Б. Бялобзиський, Л. Чернецький, Т. Хмарний, В. Демитрик, Н. Деркач, В. Дуткевич, С. Дзюба, Н. Гнатів, В. Гумницький, С. Кокорудз, В. Королюк, П. Костур, В. Козій, Д. Крамер, А. Кравчук, М. Крочак, П. Куций, О. Лазарук, Н. Лаба, Й. Наделко, Й. Осцений, Е. Поторока, Й. Ранчук, В. Спелей, В. Стасюк, П. Стефанишин, Е. Тріска, Й. Вінніцький, Й. Витрикуш, Л. Звірський.

Сподіємося, що за їхнім взором підуть і другі кляси в Колеґії і сповниться бажання Бр. Методія, що б кожний студент Колеґії був передплатником "Юнацтва".

You and Your Personality

By Father Victor

How to Determine One's Temperament

It may be difficult in many cases to decide upon the temperament of some other person; still we should not permit ourselves to be discouraged in the attempt to understand our own temperament.

In order to determine one's own temperament, it is not wise to study the bright or dark sides of each temperament and to apply them to onseself; one should first and foremost attempt to answer these three questions in reference to one's own person:

1. Do I react immediately and vehemently or slowly and superficially to a strong impression made upon me?
2. Am I inclined to act at once or to remain calm and wait?
3. Does the excitement last for a long time or only for a minute?

Another Easy Way

Another very practical way to determine one's temperament consists in considering one's reactions to offences, by asking oneself these questions: Can I forgive when offended? Do I bear grudges and resent insults? If one must answer: Usually I cannot forgive insults, I brood over them; to think of them excites me anew; I can bear a grudge a long time, several days, nay, weeks if somebody has offended me; I try to evade those who have offended me, refuse to speak to them, etc., then, one is of either choleric or melancholic temperament.

If on the contrary the answer is: I do not harbor ill-will;I cannot be angry with anybody for a long time; I forget even actual insults very soon; sometimes I decide to show anger, but I cannot do so, at least not for a long time, at most an hour or two — if such is the answer, then one is either sanguine or phlegmatic.

A Step Onward

After having recognized that one is of the choleric or melancholic temperament, the following questions should be answered: Am I quickly excited at offences; do I manifest my resentment by words or action? Do I feel inclined to oppose an insult immediately and retaliate? Or: Do I at offences received remain calm outwardly in spite of internal excitement? Am I frightened by offences, disturbed, despondent, so that I do not find the right words nor the courage for a reply, and therefore remain silent? Does it happen repeatedly that I hardly feel the offence at the moment when I receive it, but a few hours later, or even the following day, feel it so much keenly? In the first case, the person is choleric; in the second, melancholic.

Upon ascertaining that one's temperament is either sanguine or phlegmatic, one must inquire further: Am I suddenly inflamed with anger at offences received; do I feel inclined to flare up and act rashly? Or: Do I remain quiet? Indifferent? Am I not easily swayed by my feelings? In the first case we are sanguine, in the second, phlegmatic.

Introspection Helps the Most

It is very important, and indeed necessary to determine, first of all, one's basic temperament by answering the above mentioned questions, to be able to refer the various symptoms of different temperaments to their proper source. Only then can self-knowledge be deepened to a full realization of how far the various light and dark sides of one's temperament are developed, and of the modifications and variations one's predominant temperament may have undergone by mixing with another temperament.

It is usually considered very difficult to recognize one's own temperament or that of another person. Experience, however, teaches that with proper guidance and introspection, even persons who have had no higher education can quite easily learn to know their own temperaments, that of their associates and subordinates.

The So-called Mixed Temperaments

Mixed temperaments are those in which one temperament predominates while another temperament also manifests itself. It will be a great help in such cases to know the temperaments of the parents of such person. If father and mother are of the same temperament, the children will probably inherit the temperament of the parents. If father and mother are of choleric temperament, the children will also be purely choleric. If, however, the father and mother are of different temperaments, the children will inherit the different temperaments. If, for instance, the father is of a choleric temperament and mother melancholic, the children will be either choleric with a melancholic mixture, or melancholic with a choleric tendency, according to the degree of influence of either of the two parents. In order to learn the predominant temperament, it is absolutely necessary to follow closely the above mentioned questions concerning the temperaments. But it also happens, although not so often as many believe, that in one person two temperaments are so mixed that both are equally strong.

In this case it is naturally very hard to judge with which temperament the respective person is to be classified. It is probable, however, that in the course of time, e. g., on occasion of ordeals or difficulties, one of the temperaments will manifest itself predominantly.

An old-timer is one who remembers when a bureau was a piece of furniture.

GLEANER'S GLOSS *BY FATHER JO*

When I first came upon St. Joseph's Oratory in Montreal, it was a crisp, clear November morning. I hopped out of the street car, and there it was standing in the sky looking down upon me. Stepping off the great, long walk which led to the giant oratory steps, I stood beneath an evergreen and watched in wonderment. There it was — a miracle of stone thrust out high into the blue heavens.

For a moment I mused on the greatness of God and this attempt of man to give Him a beautiful home. And then — how much greater was He than this huge lump of brick, and stone, and masonry?

I saw many wonderful things at the shrine that day, but that first look at a miracle of stone in the sky, will long be remembered.

* * * *

Read the life of Brother Andre, who built the great basilica — this shrine of St. Joseph.

* * * *

Ocean Diary: Embarked on the Empress of Canada in Montreal, Friday, Nov. 11th. Sailed for Liverpool, 3,000 miles away, at 11:00 a. m. and due there Friday morning, Nov. 18th. This liner of 22,000 tons is capable of making 18 or 19 knots or about 20 miles per hour.

Have you ever made a sea voyage? If not, don't make yours in November. That is, if you are planning to cross the North Atlantic. Once on the ship, this tiny sliver of wood and steel is your only board of salvation on the vast reaches between two continents. If you think a liner sails across an ocean as serenely as a swan across the park pond — then you may be startled. They can rock, and lurch, and pitch — and this one did terribly.

Sunday, the 13th. Holy Mass in the library — became seasick.

Monday, the 14th. Severe Atlantic storm — violently seasick The ship swayed, heaved and groaned. Chairs crashed, mirrors were broken, baggage slid across the floor. This storm turned us off course, or rather we sailed about 160 miles north right into the face of it in order to ease the ship's rolling, and so found ourselves a long way from the usual channels. We were now 24 hours late.

Tuesday, the 15th. Still rough, on course — seasick.

Wednesday, the 16th. At 3:15 a.m. we passed a giant iceberg. This is most unusual for November. Thanks to the warnings of radar we missed it. Went off my 3-day diet of soda crackers.

Thursday, the 17th. Calmer — saw film "Christopher Columbus."

Friday, the 18th. Occasional squalls — saw the north coast of Ireland about 5 p.m. Land looked good to me.

Saturday, the 19th. Docked in Liverpool 24 hours late.

* * * *

Aboard ship you learn many new things. American, British or Canadian cigarettes are sold at 20c a package. You become acquainted with the English pound, half crown, florin, shilling, six-pence, "thruppence," "haypenny," etc. You learn to say the boat is travelling 18 knots, and not 18 knots per hour. You learn that ships' bells are made, not rung or struck. In short, you become very, very nautical. You ask your waiter or your steward how many times he has crossed the ocean and learn that after 25 or more years' service, he has lost count. Then you remember that this is your first trip, that you were very, very seasick, and you don't feel so very nautical after all.

* * * *

The following advice on vocations was given to high school graduates in Guam:

"All you need is 'Three Bones!'"

(1) **"A wishbone!** You must sincerely wish to become a priest, a Sister, or a lay brother.

(2) **"A backbone!** You need a strong will to keep good; an active mind to learn and do things; proper health to live that life.

(3) **"A funnybone!** This means, have a sense of humor; see the pleasant side of life; when hard duties come, grin cheerfully and 'take it on the chin,' and do it all for God."

Counsel to police witness: "But if a man is in the middle of the road on his hands and knees, that doesn't necessarily prove that he is intoxicated."

Policeman: "No, sir; it doesn't, but this man was trying to roll up the white stripe!"

* * * *

Questioning detective: "You mean to say the guy choked the woman to death in that nightclub full of people and nobody interfered. Why didn't you stop him?"

Witness: "We all thought they were dancing."

* * * *

"What's a bar?"

"Something which, if you go into, you're apt to come out singing a few — and maybe get tossed behind."

GOING MY WAY ?

(Continued from page 6)

and to all the students, especially the Grade XII's, and particularly the ones I know.

A trip to Banff, such as I had, is worth while for every Cadet to really work for. I do hope there will be three or four St. Joe's boys going to that Camp next year.

May God bless you.

Gratefully yours,

Nestor Yakiwchuk.

Інжинер Григорій Засійбіда й учителька Ольга Озарко

У червні цего літа Всеч. о. М. Пелех звінчав у Саскатуні дві молоді й примірні особи, Григорія Засійбіду й Ольгу Озарко. Григорій Засійбіда походить з Шелбрук, Саск., де його добрі родичі фармерують. Він є професіоналіст, укінчений інжинер, (B. E.) зі саскатунського Університету. Підчас своїх студій на університеті Григорій перебував у нашій Бурсі БУК-а. Тепер має державну посаду в провінції Саскачеван. (Док. на стор. 13)

ЛЕДУК, АЛБЕРТА

Іменини, Уродини, Ювілей

Дня 8-го ц. м., п. Михаїл Крупа разом з родиною і сусідами несподівано відбув потрійну оказію. Немає сумніву, що інакше бути не могло, бо п. М. Крупа своєю діяльністю в церковнім, народнім і суспільнім житті на признання і вдячність собі заслужив.

Коротке слово виголосив найперше п. Ю. Шпіляк, а о. Парох С. Курило, ЧСВВ., підчеркнув заслуги п. Крупи, зложив побажання і вручив дарунки від родини й гостей.

Мих. Крупа є батьком численної і примірної родини. До У.К.Ю. належить чотири члени. Донька пана Крупи, Єлисавета, пояснила стан органу У.К.Ю. "Юнацтва" і разом зі своїм братом Лаврентієм зібрала на прес-фонд "Юнацтва" $36.23.

Сердечна подяка жертводавцям а Єлисаветі велике признання, за добре діло для своєї газетки.

ЛЕДУК, АЛБЕРТА

Срібний Ювілей Супружжа

Дня 6-го ц. м., в церкві в Калмар відбулось торжество благословення з приводу 25-ліття супружого життя п-ва Василя і Параньки Стефаників.

В домі гостили всіх пані смачним обідом.

Побажання зложив отець Парох С. Курило, ЧСВВ., і вручив дарунки.

До збірки закликав п. М. Крупа, а зібрав п. Теодор Гайдук $15.50 з чого "Юнацтво" дістало $10.00.

Ювілятам "Юнацтво" бажає всього найкращого а жертводавцям складає сердечне спасибіг.

ЛЕДУК, АЛБЕРТА

25-літний ювілей супружжа панства Климочків

Дня 30-го жовтня в день Христа Царя п-во Теодор і Анна Климочко святкували 25-ліття свого супружого життя.

Ціла родина приступила до святих Тайн. При кінці Служби Божої отець Парох С. Курило, ЧСВВ., уділив ювілятам благословення.

В домі п-ва Климочків відбувся гарний бенкет.

З тої нагоди п. М. Крупа заохотив до збірки на "Юнацтво" й "Українські Вісті." Зібрав п. Ю. Шпіляк $9.35, з чого на "Юнацтво" призначено $5.00.

У. К. Ю. бажає п-ву Климочкам ще много веселих і щасливих літ прожити в супружім житті.

ГЕЙ ЛЕЙК, АЛБЕРТА

Свіжа могила † Володимира Когута

Молодий, гарний, спокійний, послушний і побожний хлопець, Володимир Когут, спочив у темній могилі. Прожив тільки 16 літ, а вже скінчив мандрівку земного життя. Це доказ молодим хлопцям і дівчатам, що обіцяють собі довге життя а забувають про смерть, яка не перебирає а забирає кому час життя виходить.

Бл. п. Володимир скінчив життя 19-го листопада. Похорон відбувся 23-го листопада, що його відправив Пр. о. С. Курило ЧСВВ, і виголосив відповідну проповідь.

Після обіду о. Курило ЧСВВ, ще раз промовив і заохотив до збірки на пресу. Збіркою занялись Михаїл

Ольга Озарко родилася коло Гeффорд, Саск., де її родичі фармерують і є добрими й жертвенними членами нашої парохії. По укінченню учительського курсу вона стала учителькою в містечку Кадворт, Саск. Там показалися її учительські здібности й вона виграла першу нагороду, стипендію, на цілий інспекторський округ. Завдяки цеї стипендії, Ольга студіювала одне літо в саскачеванськім Університеті. Минулого шкільного року вона учителювала в Реджайні, у католицькій школі св. Йосифа, а перебувала в наших Сестер Служебниць.

Ольга Озарко все брала жваву участь у праці У. К. Ю. Вона була організаторкою У.К.Ю. на округ Реджайна й писаркою місцевого відділу.

Молодим супругам бажаю щастя, здоровля, радости й Божих ласк.

— Приятель.

Блацуцяк і Йосиф Процьків, яка принесла $18.40. На "Юнацтво" призначено $10.00.

Покійний оставив в слезах своїх родичів Івана й Катерину (Біґос) Когута, двох братчиків, Методія і Лаврентія, і сестричку, Фільку.

У. К. Ю. в Алберті сердечне співчує з родиною Когутів, що понесли таку велику страту, а за бл. п. Володимира заносить до Всевишнього гарячі молитви.

Вічна йому память!

PENO-STAR, ALTA.

On October t61h, at Lucan School, the Star-Peno U. C. Y. elected a new executive. The following are the officials for the new term:

President — Stanley Skubleny
Vice-President — John Zachoda
Secretary — Joe Klita
Treasurer — Bill Letawski
Fifth Member — Rose Pawlowski.
Social Committee: Jie Padlewski, Walter Kachur, Albina Oshust, Albert Oshust and Ann Malowany.

After the election the members all joined in a discussion on the means of raising money for the U. C. Y. press fund. They decided to hold a card party in Dilo school. This undertaking was highly successful and boosted the Youth Press Fund by $42.00.

The next event on the agenda is a bazaar which has already undergone considerable discussion. We hope it is really a success.

Star-Peno U. C. Y.

DAYSLAND, ALTA.
Hold Surprize Party

On Wednesday, Nov. 9th, the U. C. Y. of Daysland helped Rev. Father Eugene Bilyk celebrate his birthday by putting on a little surprize party. The members entered the Max Harmider home singing "Happy Birthday to You." Games and contests were enjoyed by all during the evening.

A very delicious lunch, including a lovely birthday cake, was served by the U. C. Y. girls. Michael Korpan, on behalf of the U. C. Y., presented Fr. Bilyk with a lovely gift.

With a few well chosen words Father thanked all for the lovely gift and enjoyable evening.

The party ended with a dance.

Marie Makarowski, Reporter.

ANGUSVILLE, MAN.
Celebrate Remembrance Day

The L. C. Y. of Angusville, Man., held a Remembrance Day programme, part of which was a concert directed by Father Luckiw. Net proceeds amounted to $20.00 which were turned over to the extension of our Social Business. Caroline Parobeck, Sect'y.

THE ORIGIN OF CRIBS
By Vital

There was no room in Bethlehem's inn. A little stable behind the outskirts of the town, where the shepherds sheltered their flocks from the rough December winds, was the only place St. Joseph was able to find for the Blessed Mother and the Christ Child, who was to be born on that night. The manger, containing a little bit of hay, served Him as His crib.

Today these alleged relics of this wooden manger are venerated at the Church of St. Mary Major in Rome.

We have often seen imitations of this Bethlehem's crib set up in Catholic churches, chapels and homes. This custom of erecting cribs was instituted by St. Francis of Assisi though it was not entirely unknown before. St. Francis, the founder of the Franciscan Order, had a special devotion to the little Child of Bethlehem. At Christmas in the year 1223 he built a little chapel in the forest of Greccio wherein he placed an altar. In the corner of this chapel he set up a manger with figures of Jesus, His beloved Mother Mary and St. Joseph. In order that it may represent as closely as possible Bethlehem's manger, he put some hay in the crib and also the figures of an ox and an ass. On Christmas Eve all the Franciscans, even from the neighboring monasteries, accompanied by a great multitude of people, came to this chapel to venerate the little Child Jesus.

Many Christians imitated St. Francis and set up cribs in their churches and homes.

This custom is retained to this day. Many people build cribs in order to awaken and strengthen their religious sentiments and inspire themselves with love for the divine Child. Having a crib in the church or home reminds us more vividly of the Child Jesus, His peace and salvation which He brought to us on Christmas Day.

BAD WILL CAUSE MANY TROUBLES

True peace on earth and everlasting felicity in Heaven are the fruits of "good will." Unhappiness on earth and everlasting banishment from Heaven to the place "prepared for the devil and his angels" are the fruits of bad will."

Analyze any unsatisfactory situation or condition here on earth and you will discover that it is traceable to "bad will" — to perversity contained in the attitude "I will not."

What is explanations of wars? Certainly "bad will."

Why are there incessant conflicts between capital and labor? Certainly because of the absence of good will.

Why are not the nations, as during the Middle Ages, united in a happy family under the benign rule of Christ? Because of the bad will which rebels against the authority of Christ.

Why has the unity of the Saviour's faith been broken with the consequent multipli-

cation of sects? Because proud rulers, civil and ecclesisastical, opposed their wills to the will of Christ.

Why do governments antagonize religion generally in this "enlightened age?" Because their spirit is not different from that which incited leaders in Christ's own day to declare "we will not have this man rule over us."

Why are there skeptics and agnostics? Because of the bad will of those who will not honestly examine the credentials of Christianity.

Why are there so many indifferences in relation to the things of the soul? Because many choose not to be interested.

Why do members of the modern sects turn a deaf ear to the convincing defence of the nineteen-century-old Mother Church? Because prejudice of the mind begets bad will.

Why do one-time Catholics cease to practise their religion? Because they will not square their conduct with their beliefs.

Why are there sinners generally? Because people will not subordinate the temporal to the eternal, the concupiscense of the flesh to the yearnings of the spirit.

Even temporal success results from "good will" — from ambition, self-discipline, self-control. Similarly all temporal afflictions result from "bad will" — from hatred, envy, insubordination.

Eternal bliss results from the steady effort to conform one's life to the will of God. Eternal affliction must result from rebellion against God, or from such implied defiance as is contained in life at variance with His will.

The lack of good will in the world might have been excusable before the coming of the Saviour, as an inheritance from original transgression of the proto-parent of the human race. But it has not been excusable from the first Christmas Day down to this day.

If peace on earth be the aspiration of every individual, of every nation, and its bestowal by Heaven be conditioned on good will, then the cultivation of good will must be the set purpose of all. Good will is another word for charity — charity, the promotion of which is the aim of every one of the Ten Commandments. The ten are reducible to the two precepts which enforce love of God and love of neighbor — and love is the fulfillment of the entire law.

The true lover of God is at peace with God; the true lover of his neighbor is at peace with his neighbor. Love, "good will" is the lesson of Christmas.

У БОРОТЬБІ ЗА ІДЕАЛИ

(Докінчення зі сторони 7)

вірніших горожан нашої дорогої Канади. Так учать нас і такими ми маємо бути.

ПЛЕКАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Кожний нарід має питому собі культуру і старається її зберегти, розвинути. Чим вище стоїть наука, штука, чим краще зберігаються скарби народу, тим вище стоїть даний нарід.

І наш нарід має свою українську культуру і зберігає її від тисячі літ. Українська мова належить до найкращих мов світа. Наша українська пісня чарує всіх знатоків і критиків музики. Багаті й різнородні твори славних українських поетів і письменників свідчать про велику творчість духа українського народу. Великі досяги наших різьбарів і малярів та будівничих є найліпшим доказом, що наш нарід живе й розвивається. Українська народня словесність та гарні звичаї є мов та глибока криниця, що з неї покоління за поколінням черпали й черпатимуть того духа, що ним відзначається наш нарід. Українські народні строї і різні прикраси, це вираз обдареної Богом української душі, що пишається великими прикметами. Мабуть нема на цілому світі народу, що був би більш миролюбним, як український нарід. Його вдача, його серце, його усміх і всі його рухи зміряють до легкости та до вираження життя у найкращому світлі.

Ці скарби передали нам наші предки і ми маєм їх зберігати та розвивати. Хоч сьогодні наш український нарід розкинений по всіх континентах світу, однак душа того народу живе в повному значенні цього слова. І в Канаді наш нарід проживає вже поверх 50 років та плекає свою рідну культуру. Канадійський уряд з подивом глядить на витревалість та на завзятість нас Українців, і дає нам признання за плекання релігійного й національного життя. Під покровом Божої Матери та за проводом наших владик і добрих провірників У.К.Ю. завжди держало високо тут у Канаді наш український прапор, завжди належало до найкращих синів і доньок нашої Церкви, нашого народу, і здобуло собі рекорд найкращих українських горожан Канади. Плекаймо і зберігаймо свою українську культуру й надалі, а в той спосіб сповнимо свій великий обовязок зглядом української нації.

Let's Stop Cheating Ourselves

By Myros Kmita

I used to cheat myself for a long time till I realized what I was missing. And it took a shocking experience before a group of strangers to get me straightened. I had to be knocked out cold, before my little square block would sit squarely on the neck, and be proud of it.

At home it used to be a habit (compulsory) that nobody went to bed without saying his evening prayer. When I left home, I just couldn't have my chum laugh, while I knelt before my bed, thanking God for the good day. At least I didn't have enough courage to see if he would laugh. First I was what you call "miserable" about missing my daily prayer, then I got the idea of saying it next day, till I forgot it altogether. It wasn't till a distant friend, rather his friends, that knocked brain into my block.

I was to meet my friend at the home of his friends in another city. I arrived shortly after supper on Good Friday.

"Sit down and have some supper," my hostess invited.

I pulled my chair up to the table, and my hostess handed me a big plate of sizzling steak. Boy! Did it smell good, and I was hungry. I had been fasting all day. I looked on the plate, then up at my hostess. I could feel my face getting red... Enough was enough. This was too much for me. What was I to do? Have a nice helping of steak on Good Friday, or disgrace myself in front of a bunch of strangers which would spoil my long week-end? My friend, who knew me a little better, came to my rescue."

"He doesn't eat meat on Fridays."

I took a deep breath and waited to see what would happen.

"That reminds me," said my hostess, "we should go to the Holy Week Service tonight, and Resurrection on Sunday at six in the morning."

She broke a few eggs into the frying pan. I noticed she put butter into it.

"Where about's our church?" she asked her husband.

"I don't know," was the prompt reply.

I found out later they lived in that city for the past ten years.

"Phone.... and find out." I heard my hostess say, while I sat there half dead. Knocked out cold, I couldn't believe that these people were so impressed by my refusal to eat meat, that they were going to church for the first time since they were married, and I don't think they remembered the last time they got up at five in the morning on Sunday.

What a fool I have been! I thought. Afraid to uphold my obligation to God in my own room, while here people complimented me and thought it was great that a man away from home for so long still carries out his obligation to God.

I began to wonder how many young Catholic boys and girls were in the same boat with me. Afraid, because those without faith will laugh. Is it not time for us to start laughing at them that they believe in nothing but themselves; eat, live and die? Period! Like the ancient cavemen.

If our theory is to disguise ourselves among strangers, it's just natural that they think they are right and superior to us. Especially after they find out we used to be Catholics. Are we going to hide ourselves and accept their materialism? No! Then let's show them their mistakes.

"You said a mouthful. How?" you ask.

By doing your honor to God, as though they weren't around. They'll start asking questions; you answer them promptly, or refer them to your parish priest.

If we are to live up to good Catholic men and women, we must not lower our standards in front of others, less fortunate. And you'll be surprised to find out when you get mixed up in a bunch of materialists they will soon realize that you are not just another cow in a pasture. But pass the word around that among them there is an honorable human being with a body and soul, and they'll respect you for it.

That doesn't go only when we are with strangers. How often do we remark on Sunday after the Mass: "I was so tired last night, I just dropped dead to sleep." You said it. Dropped dead to sleep, without saying your evening prayers.

Are we going to slip away slowly from the habit of thanking God for the good day, once we get loose from mother's apron? Are we going to cheat ourselves of our most precious gift — a daily talk with God? And unless somebody knocks us out cold into realizing what we are missing — we will slowly drift away from everything, and at last from God!

Sure it's hard! That's why I love it. Everybody can do easy things, and follow the rest of the black sheep.

Catholic Youth is no push over. That's why I pledged myself into saying the daily Rosary. After all, what's ten minutes? And if anybody says he was too tired to say the evening prayer, or it's just a sad waste of valuable sleeping time — it's a joke! Two minutes. How much can you sleep in that time? Or ten minutes, if you have enough courage for the daily Rosary?

Let's not cheat ourselves of our daily obligation to God. If there are strangers around, so much the better. Let's have the black sheep follow us.

За фенсом трава зеленіша

— Гало Містер Фадер!

— Слава навіки пане І. С.! Що доброго коло Вас!

— Що доброго? питаєте Містер Отче! А коли Ви бачили, щоб хлопови було добре. Все Містер Отче біда; то жінка заслабне й треба операцію, то корова здохне, то дитина ногу вкрутить, то теля в керницю впаде й все біда. Нема нічого доброго, Містер Отче! Нема! І здається зась не буде добра. То Містер Отче хлоп як би дурний не був, то би здурів, але треба, Містер Отче, терпіти, бо старий Сенека казав: "Хто терпен, той спасен."

— Слухайте, пане! Ви не будьте таким песимістом, не дивіться на все через чорні окуляри. Не так воно зле, як Ви собі представляєте. Будьте трохи більш оптимістом.

— Де там, Містер Отче! Мені вже й оптефіст не поможе, я вже всяку медецину заживав, то й та не поможе.

— Про лікарство не говорю, але кажу, щоб Ви дивились і на добро, що маєте, а не тілько бачили те, що зле!

— Та, яке добро я маю? Нема добра. Мав дві доньки, Олю і Ганю, думав, що буде щось з них і буду мати потіху на старші літа, але вже пропало. І мали, що хотіли й робили, що хотіли, а тепер виріклися мене й кажуть, що не хочуть мене знати. Вже пропало!

— Чому пропало, може ще вдасться їх завернути зі злої дороги?

— Ні, вже пропало, Містер Отче! Не вдасться нічого. Я хочу Вас перепросити, Містер Отче, бо то я Вам був такого листа вшкварив і злостився. А Ви добре писали, що за фенсом трава зеленіша. Я не хотів підписуватись, щоб Ви не знали хто то, але тепер признаюсь і перепрошую Вас.

— І Ви, пане І. С., добре писали, що за фенсом трава почорніла. Ось і маєте, тепер біда, кажете, виреклись Вас ваші доні й в очах вже Вам чорніє. А Ви писали, що Ваша Оля і Ганя виріклись свого, до церкви не ходять, не співають разом зі своєю молоддю, тощо, й додали, що мені до Гані й Олі зас, нехай собі погуляють. Вони тепер гуляють, то чому нарікаєте?

— То вже запізно, але в мене є ще діти, то що маю робити, щоб з ними таке саме не сталось?

— Робіть те, що другі добрі батьки роблять і з дітей мають потіху. Кожної неділі й свята беріть своїх дітей до церкви, посилайте на релігію, до рідної школи, до організації У. К. Ю., на спів, тощо; нехай вчуться і працюють, то не будуть мати часу на пустоту.

— Та я вже сам не памятаю коли був в церкві. Я ходжу до робітничого дому!

— То Ви ніби комуніст, хочете раю, Сталінові копита глоджете. Думаєте, що Сталін Вам сотворить рай на землі. Він Вам до раю може помогти дістатись, але треба побожно, по християнськи жити.

— Мені наговорили так, то й я думав, що може направду.

— Що? За фенсом трава зеленіша?

— Дякую Вам, Містер Отче, за пораду. Начхать на комуну й її слугів! Вертаю назад на то, чим був і дітей того навчу, щоб жили не як худоба, але як чесні люди. Через кляту комуну стратив дві доньки. А Ви, Містер Отче, добре кажете, що за фенсом трава зеленіша.

* * * *

— Добрий день, сусідо!

— Добрий день, Отче!

— Де проживаєте? Що робите?

— Тут в Едмонтоні живемо. Ми фарму продали і прийшли до міста, та й заробляємо й якось тримаємось.

— Десь вас не бачу, ні в церкві, ні в Народнім Домі, ні на жадних підприємствах.

— Ми недавно перебрались і не мали нагоди ніде ходити.

— Як довго ви в Едмонтоні?

— Вже три роки, але в свіжім пляцу, нікого не знаємо й ніде не ходимо. Часом зайдемо до української

Wolansky J.
10923-111 ave.

словянської церкви, бо то близько, тай то всьо.

— От тобі й маєш! Недавно прийшли, бо три роки тому. В свіжім пляцу, а вже гниють. Ніде не ходять, а до укр. словянської церкви їх занесло. Ніби нащо й пощо? Бо близько, а до своєї церкви один бльок дальше.

— Коли то ми українці навчимось розумно жити й поступати, та не лазити по чужих, ворогами викопаних для нас норах?

— Добре казали старші люди: "Нате дідуню ґрейцар і помоліться, щоб не було з Івана пана." І то правда. Прийде з фармів до міста й всьо забув, всього вирікся та й живе з дня на день. Або вишпортуєсь і йде до чужих, бо він пан.

За фенсом трава зеленіша.

* * * *

Переходжу вулицею в суботу, дивлюсь, стоїть якийсь панок і тримає катальоґ. Ні, то "Watch Tower." Дивлюсь, а то знайомий мій, з котрим ходив до школи. Довший час його не бачив, а тут своїм очам не мож повірити куда мій приятель загнався. Він Свідок Єгови. Хіба Єгова вже дійшов до того, що таких свідків набрав? Ліпших не було? Але стоїть, ще й нашпанувався і тримає згаданий журнал мов люстро, та кожному наставляє вперто.

Дивлюсь а на другому розі вулиці його жінка, теж тицькає під ніс переходячим людям те саме.

Куда тебе занесло? Пощо вистоюєш по стрітах і людям дороги перейти не даєш? Жидові це ввійде, але християнинові? Але. . . . .

За фенсом трава зеленіша.

Teacher: "Now, tell me: What is a monkey?"

Pupil: "A monkey is a creature very similar to a human being, but has a tail and is very clever."

* * * *

Neighbor: "A bee from your hive has stung me. I will demand. . . ."

Farmer: "You are right. Just tell me which bee it was and I shall see that it is justly punished."

* * * *

"Dear, is my hat on straight?" asked the little woman.

"Yes, yes!" her husband replied impatiently, "it's absolutely straight. Now, do hurry; we're late already."

"I'm sorry," the little woman rejoined, "but I'll have to go back, then. This hat isn't supposed to be worn straight."

* * * *

Puppy love is very often a prelude to a dog's life.

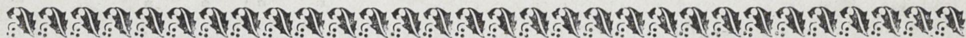
* * * *

Father: "Is it better to have seven daughters or seven million dollars?"

Friend: "Seven daughters."

Father: "Why so?"

Friend: "Because if you have seven million dollars, you still want more. If you have seven daughters, you have enough."

MY CHRISTMAS "YOUTH" DONATION

As a faithful reader and supporter of the "Youth" and as a member of the U. C. Y., I wish to donate to the "Youth" the sum of $.................
as my Christmas gift.

My Name..

Address..

....

